

kričati. Bila je zmešnjava, da je ni kjer si bodi jednake!
— Pred Mihcem kokoši in maček, za njim velik pes...
a on nima nič šibe... Kaj bo sedaj?...

Mihec se spotakne in pade! — — Samega strahu
ne more več vstati! — Jame jokati na ves glas!

To vam je bilo vpitje! Kokodakanje in lajanje,
— rentaćenje in glasen jok, vse to se je glasilo kaj
čudno. — Prava mačja godba!

Med tem prihité mati raz postrešje in vzdignejo
Mihca, kateremu je iz nosa lila kri. — Udaril se je
namreč, ko je padel! —

„Vidiš, Mihec, kako je, kadar se komu nagaja. —
Pomni!“

Poslej ni Mihec nikomur več nagajal!

Rodomilka.

P r i d i !

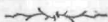
Ptičke žvrgolijo
Glasno in lepó:
„Pridi, solnček, pridi
In nas grej ljubó!

Solnček je poslušal
Petje drobnih ptic,
Zbudil je po zemlji
Sto in sto cvetic.

Cvetke boš nam zbudil,
Ozelenil gaj,
S tabo spet bo prišla
K nam pomlad nazaj!“

Ah, in ž njim je prišla,
K nam pomlad nazaj —
Čuj, pomlad, pozdrave
Kličemo ti zdaj!

— n —

Deček in psiček.

Deček:

No, moj psiček na verigi,
Hov, hov, hov, hov, hov!
Kaj li? ..., Nečeš iti z mano?
Pojdeva na lov.
V log zeleni bova tja
Zajčke šla loviti,
Kaj bi dremal ob verigi
Tu za hišo skrit?

Psiček:

Ti me dražiš, deček moj!
Čakaj, pride čas,
Ko takisto bodem tebe
Tudi dražil jaz.
V kotu bodeš klečal ti,
Prišel bodem tja:
He, gospodek, kaj ne bi šli
Z mano venkaj — ha?...

— n —

